

Cuprins

Traversarea	5
Întoarcerea afaceristului	48
Denunțul	62
Fluturile și tancul	76
Noaptea dinaintea bătăliei	87
Mai jos de creastă	121
Nimeni nu moare vreodată	135
Leul cel bun	152
Taurul credincios	156
Ia-ți un câine pentru orbi	158
Un tip de gașcă	164
Iubitorii de vară	169
Ultimul loc bun	181
Poveste africană	239
Un drum cu trenul	254
Hamalul	273
Lehamite în intersecție	285
Peisaj cu siluete	302
Bănuiesc că totul îți amintește de ceva	312
Vești bune de pe continent	319
Un ținut ciudat	323

După ce am terminat de mâncat m-am lăsat pe spate și mi-am aprins o țigară ; eram îngrijorat ca dracu'. Apoi l-am văzut pe Frankie intrînd și pe încă unu' în spatele lui. Gâlbejiți, m-am gîndit. Deci avem o afacere cu gâlbejiți.

— El este domnu' Sing, îmi spune Frankie zîbind.

Se descurcase repede, și știa asta.

— Îmi pare bine să vă cunosc, zice domnul Sing.

Domnul Sing era cam cea mai spilcuită chestie pe care-am văzut-o-n viața mea. Era clar un chinez, însă vorbea ca un englez și purta un costum alb cu o cămașă de mătase, o cravată neagră și o panama din aia de o sută douășcinci de dolari.

— Beți o cafea, nu? mă-ntreabă.

— Dacă beți și dumneavoastră.

— Sigur, cu plăcere. Sîntem singuri aici, da?

— În afară de toți ceilalți din bar.

— Asta nu-i o problemă. Aveți un vas?

— O sută șaispe metri. Motor Kermath de o sută de cai.

— Oh, face domnul Sing. Credeam că-i cu pinze.

— Poate transporta două sute șaișcinci de lăzi fără să fie încărcat la maximum.

— Ați fi dispus să faceți un transport pentru mine?

— În ce condiții?

— Nici măcar nu trebuie să mergeți dumneavoastră. Fac eu rost de un căpitan și un echipaj.

— Nu. Unde merge vasul meu merg și eu.

— Înțeleg, zice domnul Sing. Vrei să ne lași singuri? îi spune apoi lui Frankie.

Frankie îl privea cu același interes și-i zîbea.

— E surd, îi zic. Și nu prea înțelege engleza.

— Înțeleg. Dumneavoastră vorbiți spaniola. Spuneți-i să ne lase puțin.

I-am făcut un semn lui Frankie cu degetul. S-a ridicat și s-a dus la bar.

— Dumneavoastră nu vorbiți spaniola? îl întreb.

— A, ba da, răspunde domnul Sing. Acum, spuneți-mi, în ce circumstanțe ați... ce v-ar face să luați în considerare...

— Sint lefter.

— Înțeleg. Aveți vreo datorie legată de vas? Pot apărea probleme?

— Nu.

— Foarte bine. Ciți dintre nefericiții mei compatrioți ar putea găsi loc pe vasul dumneavoastră?

— Ciți pot transporta, adică?

— Exact.

— Cît de departe?

— O zi de mers.

— Nu știu. O duzină, dacă n-au bagaje.

— N-au bagaje.

— Unde vreți să-i duc?

— Asta hotăriți dumneavoastră.

— Adică eu decid unde-i las?

— Destinația lor este Tortugas, de unde trebuie să-i preia o goeletă.

— Ascultați-mă. La Tortugas e un far, pe cheiul Loggerhead, și ăla are transmisie radio în ambele direcții.

— Așa este. Ar fi, desigur, o mare prostie să-i debarcăm acolo.

— Păi și-atunci?

— Eu n-am zis decît că destinația lor este Tortugas. Ăla-i locul în care trebuie să fie ca să poată trece.

— Da.

— Dar dumneavoastră li debarcați unde considerați că e mai bine.

— Și goeleta o să vină la Tortugas ca să-i preia?

— Desigur că nu, spune domnul Sing. Ce prostie.

— Cît îmi dați pentru fiecare?

— Cincizeci de dolari.

— Nu.

— Șapteșcinci sună mai bine?

— Dumneata cît ieși pentru fiecare?

— Ah, dar asta chiar n-are nici o legătură. Vedeți, există o mulțime de fațete, combinații să le zicem, care țin de treaba mea — aceea de a le face rost de bilete. Munca mea nu se termină aici.

— Da, îi spun. Și eu nu trebuie să fiu plătit pentru treaba mea?

— Vă înțeleg pe deplin. Să zicem, atunci, o sută de dolari pentru fiecare?

— Ascultați-mă puțin. Știți câtă pușcărie fac dacă mă prind?

— Zece ani, zice domnul Sing. Cel puțin. Da' n-aveți de ce s-ajungeți la închisoare, dragul meu căpitan. Riscați o singură dată — când îi urcați la bord. Restul depinde de discreția dumneavoastră.

— Și dacă se întorc pe capu' dumneavoastră?

— Asta se rezolvă simplu. O să le spun că dumneavoastră m-ați trădat. Le returnez o parte din bani și-i urc pe vas. Desigur, ei sînt pe deplin conștienți că este vorba despre un voiaj dificil.

— Și-n ce mă privește?

— Cred că ar trebui să trimit vorbă la consulat.

— Înțeleg.

— O mie două sute de dolari, domnule, asta nu-i o sumă de disprețuit în ziua de azi.

— Când iau banii?

— Două sute cînd cădem de acord și o mie la imbarcare.

— Și dacă plec cu ăia două sute?

— Atunci n-aș avea ce să vă fac, desigur, îmi spune zîmbind. Dar știu că n-ați face așa ceva, căpitane.

— Aveți la dumneavoastră cei două sute?

— Desigur.

— Puneți-i sub farfurie.

I-a pus.

— Bine, i-am spus. Plec dimineată și acostez cînd se lasă întunericul. Acum, unde se face imbarcarea?

— Ce ziceți de Bacuranao?

— E-n regulă. E totul aranjat?

— Sigur că da.

— Și acum, în legătură cu imbarcarea. Aprindeți două lumini, una deasupra celeilalte, la promontoriu. Când le văd, vin. Veniți cu o barcă și îi urcăm din ea. Veniți în persoană și-mi aduceți banii. Pină nu am banii nu urc pe nimeni.

— Nu. Jumătate din bani când începeți să-i imbarcați și cealaltă când ați terminat.

— Bine, i-am spus. E o treabă rezonabilă.

— Deci ne-am înțeles?

— Da, așa cred, i-am răspuns. Fără bagaje și fără arme. Fără pistoale, cuțite sau lame de ras – nimic. Trebuie să fiu sigur de asta.

— Căpitane, n-aveți încredere în mine? Nu înțelegeți că avem interese comune?

— O să vă asigurați de treaba asta?

— Vă rog, nu mă faceți să mă simt prost. Nu pricepeți că avem aceleași interese?

— Bine, i-am spus. La ce oră o să fiți acolo?

— Înainte de miezul nopții.

— Bine. Păi, zic că asta-i tot.

— Cum vreți banii?

— În bancnote de o sută.

S-a ridicat și l-am urmărit în timp ce ieșea. Frankie i-a zîmbit când a trecut pe lângă el. Chiar că era un chinez spilcuit. Al dracu' chinez.

Frankie a venit la masă:

— Ei? mă-ntreabă.

— De unde-l știi pe domnul Sing?

— Transportă gălbejiți. Afacere mare.

— De când îl știi?

— E aici de vreo doi ani. Înainte de el era altu' care-i transporta. L-a omorît cineva.

— Și pe domnul Sing o să-l omoare cineva.

— Sigur, zice Frankie. De ce nu? Grămadă de afacere mare.

— Ce mai afacere, îi spun.

— Afacere mare. Gălbejiții transportați nu se-ntorc niciodată. Alți gălbejiți scriu scrisori, zic totu' e bine.

— Minunat.

— Felu' ăsta de gălbejiți nu înțeleg scrie. Gălbejiți care pot scrie, toți bogați. Nimic mîncat. Trăit cu orez. O sută de mii gălbejiți aici. Doar trei chinezoaice.

— Cum așa?

— Nu lasă guvern.

— A dracu' situație, îi zic.

— Faci afacere ei?

— Poate.

— Afacere bună. Mai bună ca politică. Grăma' de bani. Multe afaceri.

— Ia o sticlă de bere.

— Tu nu mai îngrijorezi?

— Sigur că nu, îi zic. Grăma' afacere mare. Foarte recunoscător.

— Bine, zice Frankie și mă bate pe spate. Face pe mine mai fericit ca orice. Tot ce vreau e tu fericit. Gălbejiții afacere bună, ă?

— Minunată.

— Face pe mine fericit.

Văzusem că-i gata să izbucnească-n plîns, atît era de fericit că totul se rezolvase, așa că l-am bătut pe spate. Și Frankie ăsta...

Dimineață la prima oră m-am dus după agent și i-am zis să-mi facă foile de plecare. Mi-a cerut o listă cu echipajul și i-am zis că n-am.

— Vrei să traversezi singur, căpitane?

— Exact.

— Păi și cu colegul tău ce s-a-ntîmplat?

— E-ntr-o beție, i-am spus.

— E foarte periculos să mergi singur.

— Sint doar o sută șaij' de kilometri, i-am zis. Crezi că dacă ai un bețiv la bord te ajută cu ceva?

Am traversat portul pină la docurile Standard Oil și am umplut ambele rezervoare. Aveau cam șapte sute de litri după ce le-am umplut. Mă enerva să cumpăr atita cu nouă cenți litru', da' n-aveam de unde să știu pe unde am putea ajunge.

Încă de cînd mă văzusem cu chinezul și luasem banii începusem să-mi fac griji în legătură cu afacerea asta. Cred că n-am dormit toată noaptea. M-am întors la docurile San Francisco, și uite că Eddy m-aștepta acolo.

— Sal', Harry, mi-a zis și mi-a făcut cu mîna.

I-am aruncat frînghia de la pupă și a urcat repede pe punte — mai înalt, mai confuz și mai beat ca niciodată. Nu i-am zis nimic.

— Ce zici de tipu' ăla, Johnson, s-o șteargă el chiar așa. Tu mai știi ceva de el, Harry?

— Dispari. Ești otravă curată în ce mă privește.

— Frățioare, crezi că mie nu-mi pare rău, la fel cum îți pare și ție?

— Hai, dă-te jos.

Ce-a făcut el a fost să se așeze într-un șezlong și să-și întindă picioarele.

— Am auzit că traversăm azi. Ei, chiar n-are rost s-o mai lungim pe-aici.

— Tu nu mergi nicăieri.

— Ce-ai, Harry? N-are rost să te iei de mine.

— Nu? Dă-te jos.

— Of, calmează-te.

I-am dat una-n față, și atunci s-a ridicat și a coborît pe doc.

— Eu nu ți-aș face așa ceva, Harry.

— N-am de gînd să te mai car și pe tine degeaba. Atita tot.

— Bine, și de ce trebuia să dai în mine?

— Ca să mă iei în serios.

— Și eu ce să fac? Să rămîn pe-aici și să fac foamea?